

bonded BY thorns

TÖVISEK HÁLÓJÁBAN

A SZÉPSÉG ÉS A FENEVADAK

bonded
BY
thorns
TÖVISEK HÁLÓJÁBAN

ELIZABETH HELEN

VENTUS
KIADÓ

A fordítás alapja:
Elizabeth Helen: *Bonded by Thorns*
First published in 2023 by HarperCollins Publishers Ltd
This edition published in 2024 by Magpie Books,
an imprint of HarperCollins Publishers Ltd
1 London Bridge Street
London SE1 9GF

Fordította
Kesztler Orsolya

Szerkesztette
Eisner Zsuzsanna

ISBN 978-615-640-726-9

Minden jog fenntartva

© Luna Fox Press 2023
© Ventus Libro Kiadó 2025
© Hungarian translation Kesztler Orsolya 2025
Cover Art © Emily Langford/HarperCollins Publishers Ltd 2024
Cover Images © Shutterstock
Map © Tom Roberts

*Mindenkinek, aki egy saját tündérmesére vágyott
távoli helyekkel, merész párbajokkal, varázsigékkal,
álcázott hercegekkel... és, természetesen,
megannyi szörnyeteggel.*

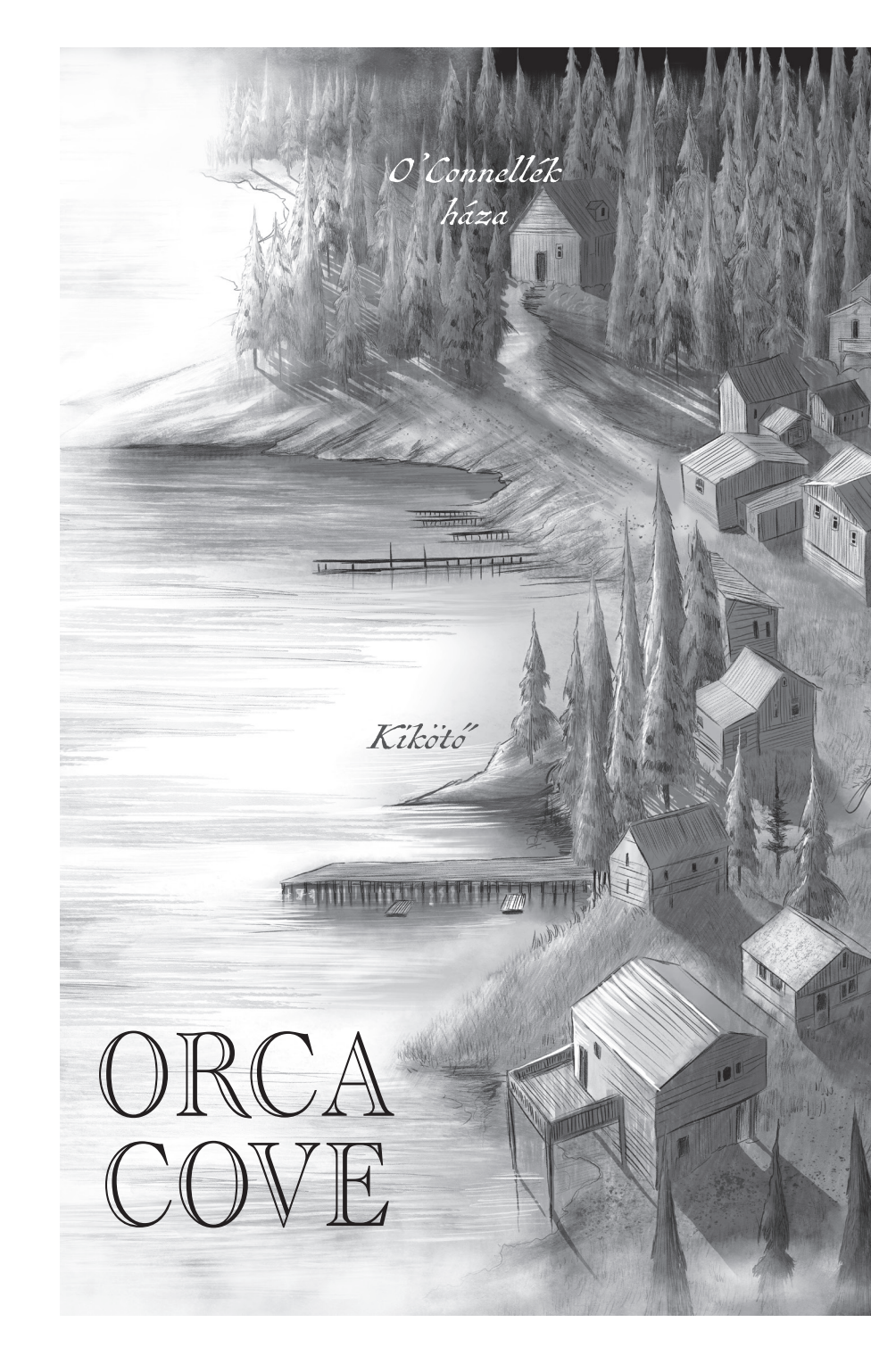
Elizabeth Helen fenntartja az erkölcsi jogot, hogy jelen mű szerzőjeként azonosítsák.

Ez a regény teljes egészében fikciós mű. A benne szereplő nevek, szereplők és események a szerző képzeletének szüleményei. Bármilyen hasonlóság valós, élő vagy holt személyekkel, eseményekkel vagy helyszínekkel csak a véletlen műve.

Minden jog fenntartva. A kiadvány semmilyen formában és eszközzel, akár elektronikusan, mechanikusan, fénymásolással, rögzítéssel vagy más módon nem másolható, nem tárolható adatlekérdező rendszerben, és nem továbbítható a kiadók előzetes engedélye nélkül.

A Tövises hálójában egy felnőtteknek szóló fantasykönyv. Érett témákat tartalmaz, egyértelmű szexuális tartalmakkal (F/N, F/F), és +18-as olvasóközönségnek szánták.

Felkavaró tartalmakra vonatkozó figyelmeztetés: verbális bántalmazás korábbi párkapcsolatban, fizikai bántalmazásra való utalások korábbi kapcsolatból, vér és fantasyerőszak.

*O'Connellék
háza*

Kikötő

ORCA
COVE

Rózsabokor

Briarwood-erdő

Sirály Törka
Könyvárúház

Poussin
Vadászház

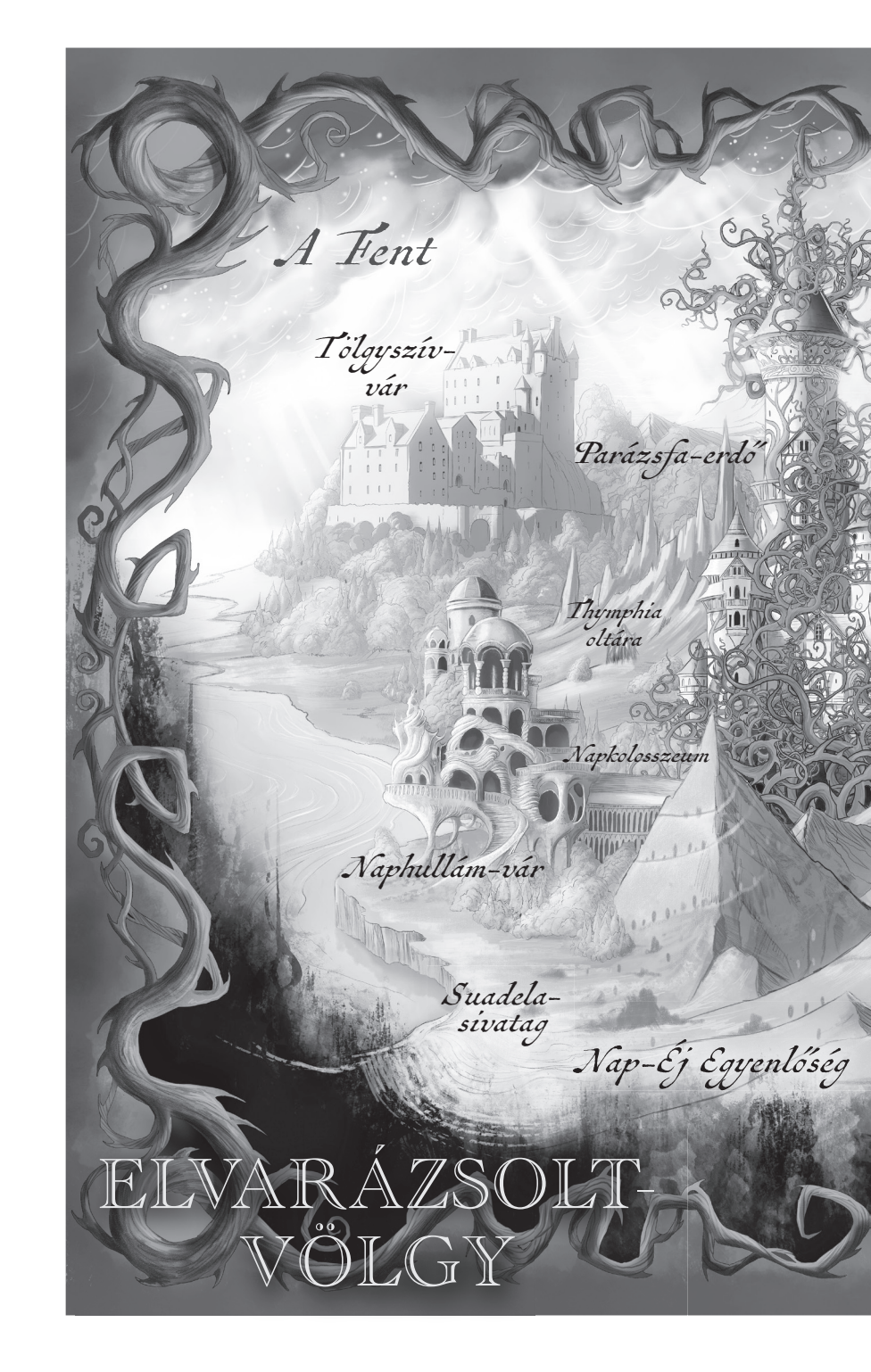
Főút

Tűzfa

Lelakott
épület

Rosalina kis
könyvtára

Villeneuve-tó

A Fent

*Tölgyszív-
vár*

Parázsfá-erdő

*Thymphia
oltára*

Nápkolosszeum

Náphullám-vár

*Suadela-
sivatag*

Nap-Éj Egyenlőség

ELVARÁZSOLT-
VÖLGY

Ordasvár

Nagy Hasadék

Üresség híja

Faragóvár

*A Királynő
Érintése monostor*

Pörölykert-vár

Lumidor-hegy

átjáró

Rétliget-erdő

Szilvanit-tó

A Mély

1. FEJEZET

Rosalina

Már körbeutaztam a világot. Sétáltam a kínai nagy falon, vacsoráztam az Eiffel-torony tetején, és utaztam a Tokióból Oszakába tartó szuperexpresszvonaton. És ez még nem minden. Sárkányháton csatába vezettem egy sereget, elcsábítottam egy alvilági maffiafőnököt, és visszautaztam az időben, hogy szerelembe essek a vikingektől kezdve a kerekasztal lovagjain át mindenkivel. Ezer életet átéltem már.

Kár, hogy az egyetlen valódi egy kibaszott nagy szívás.

Sóhajtok, és becsukom a könyvet, amit eddig olvastam. Jó könyv, egy szellemvadászról szól, aki véletlenül beleszeret abba a lélekbe, akit el kéne kapnia. Néhányan ezt az olvasmányt bűnös élvezetnek hívják, de miért kéne büntudatomnak lennie, amiért el akarok szökni valahova máshová, akár csak egy rövid időre?

A könyvesbolt halálosan csendes ma, így el tudtam bújni néhány oldallal... vagy talán százal. Ez már megszokott, amikor eljön az ősz. Amint lemegy a turista-szezon, Orca Cove átvált hibernált üzemmódba. Csak a törzsvendégek térnek be, és ők nem várnak – vagy akarnak – tőlem túl sokat.

A fülem mögé tűnök egy elszökött tincset, nem is bajlódok azzal, hogy visszakössem abba a kócos patkányfészekbe, amit a fejem tetejére halmoztam. Kipillantok az üzlet nagy, utcafronti ablakain, és máris a pulóveremért kell nyúlnom. Az őszi eső itt, a Csendes-óceán északnyugati partjánál olyan szokványos, mint egy medve, aki az erdőben végzi a dolgát, de ez a helyieket nem akadályozza meg a panaszkodásban. Óvatosan, nehogy lelökjem az általam elrendezett kirakati könyveket, tenyereimet a párás üvegnek nyomom. Én szeretem az esőt. Kevésbé érzek büntudatot, amiért összekuporodom bent, távol mindentől és mindenkitől. Biztos vagyok benne, ha beszélnék erről valakinek, azt gondolná, hogy ez fura. De hé, mint az eső Orca Cove-ban vagy az erdőben székelő medvék, ez is megszokott.

Csilingelve nyílik az ajtó, mire Josie és Tiffany sétálnak be, egymással fecseggve. Annyira tipikus helyiek, amennyire csak lehet: középkorúak, kedvelik a bort, klikkesednek. Mindkettőjük férje horgásztúra-vezető.

– Sziasztok! – szólok, és úgy teszek, mintha rendbe tenném a kirakatot, ahelyett, hogy úgy bámulok ki az esőre, mint egy különc. – Hogy vannak ma a hölgyek?

Josie megáll, és a csípőjére teszi a kezét. Megcsináltatta a haját, füle alatt rövid fürtök göndörödnek.

– Rosalina, mindennap elsétálok a bolt előtt, és te mindig az ablakban állsz. Richard nem ad egy szabadnapot?

Richard a főnököm. És biztos vagyok benne, hogy adna szabadnapot... életem végéig. De soha nem találna senkit ebben a városban, aki anélkül lenne hajlandó mindennap kinyitni és bezárni, hogy nem ad neki fizetést a túlóráért.

– Ó, én kérem, hogy ennyit dolgozhassak. – Beállok a pénztár mögé. – Lefoglal.

Josie és Tiffany sajnálkozó pillantást váltanak.

– Azt hiszem, a minap láttam apádat, ahogy a városba autózik – mondja Tiffany lassan. – Ezúttal merre járt?

– Petrából jött vissza. Jordániából. – Elfordulok, mert nem akarom, hogy észrevegyék, ahogy elpirulok. – Bár azóta már ismét úton van.

– Ezek szerint Petrában nem voltak tündérek? – cincogja Josie. Őszinte kérdésnek szánta, de nevetés cseng a szavai mögött. Egy kis könnyedség, hogy pletykát gyűjtsön a kávézó és aerobikórákon való találkozóikhoz. Nem adom meg ezt neki.

– Nem – morgom. – Még nem találta meg azt, amit keres.

– Gyere, nézzük meg az új magazinokat! – Tiffany elhúzza Josie-t a bolt hátuljába.

A pultra támaszkodva fejemet a kezembe hajtom. Richard talán ezért tart még itt. Amikor nincs turista-szezon, az egyetlen módja, hogy forgalmat hozzon az üzletnek, ha van egy cirkuszi szám a törzsvásárlóknak, akin gúnyolódhatnak.

Nem kéne így gondolkodnom. Josie és Tiffany egészen kedvesek. És számos barátom volt Orca Cove-ban. Persze az iskola végeztével ők mind továbbléptek, főiskolára mentek, vagy otthagyták a nyomukat a nagyvárosokban. Manapság nem igazán hallok felőlük. És ha mégis, nehéz követni a híreket az előléptetéseikről, utazási terveikről vagy más izgalmas kalandjukról a... Én még mindig itt vagyok. Egy könyvesboltban dolgozom. Gondoskodom papárol. *Ott, ahol hagyatok engem.*

Elfoglalom magam azzal, hogy megragadok egy rakás frissen kicsomagolt *House & Garden* magazint, és hátraviszem, hogy megmutassam Josie-nak és Tiffany-nak. A hosszú órák ellenére szeretem a munkámat. Szó szerint *körülvesznek* a könyvek. Ezt hogy lehet nem szeretni?

A Sirály Torka Könyváruház hosszú és keskeny, tele magas könyvespolcokkal, amik igazi labirintussá teszik a helyet. Richard a szüleitől vette át, és nem hiszem, hogy szeretné az üzletet, azt viszont szereti, ha főnökösködhet az emberek felett, és egy monopóliumot birtolhat.

Csakhogyan én voltam az, aki ezt a lelakott, beázott, huzatos fakunyhót azzá tettem, ami. Plafonon végigfutó fényfüzerek? Pipa. Hetente változó kirakat a helyi érdekességekről? Pipa. Sosem hagyjuk ki a legújabb James Patterson-regényt? Pipa. Persze, néhány ötletem befucscsolt. Mint az, hogy egyedül ülök a bolt közepén, üres székek körében, egy gőzölgő kancsó tea vár kiöntetlennül, és senki sem jelenik meg az általam vezetett könyvklubon. Vagy az, amikor Richard beszédette velem a kirakatot, amely a helyi néphagyományt ünnepelte, és azt állította, hogy rossz hírért keltem az üzletének.

De próbálkozom. Csak ennyit tehetek.

Ezért örülök, hogy megmutathatom Josie-nak és Tiffany-nak az új magazinokat.

– Sajnálatos. Mikor is fejezte be a középiskolát, nyolc éve? Ha nem lenne az apja, fogadni mernék, hogy már ő is elment volna a többi fiatallal együtt. – Josie hangja átkúszik a könyvhalmok közt. Egy magasabb könyvespolc mögé lépek, csendesén kihúzok egy könyvet, és figyelni kezdem őket.

Összedugták a fejüket, és úgy tesznek, mintha a magazinokat nézegetnék, de valójában azt csinálják, amit ebben a kisvárosban mindenki a legjobban tud. Pletykálnak.

– Naná, hogy az apja hibája – suttogja válaszul Tiffany. – A lány egy igazi szépség, kár tagadni. Úgy néz ki, mint a régi filmek sztárjai, nem gondolod? Nem csoda, hogy Lucas Poussin odáig volt érte. Emlékszel Lucasra?

– Hogy tudnám elfelejteni? – ájuldozik Josie. – Ő volt a legjobb dolog, ami valaha történt azzal a lánnyal. Kár, hogy nem vitte magával a városba. Megmentette az életét, de az apja örületétől nem tudta megvédeni. Huszonöt év Bolond George hablatyolásából!

Tiffany eltakarja a száját a kezével.

– Először vicces volt. De most már inkább csak szomorú. Inkább eldobná a pénzét és a lánya jövőjét, mint hogy elfogadja, a felesége elszökött tőle.

– Nem, nem, elrabolták a tündérek. Talán a Mikulás befogta, hogy dolgozzon a játékgyárában. – Josie kienget egy vihogást, mire Tiffany a karjára csap.

Elvörösödik az arcom, és könnyek szűrják a szemem sarkát. Tudom, mit beszélnek a városban. Hogy ne tudnám? De hogy a saját fülemmel is halljam...

Ki akarok rohanni és sikítani, hogy mindent hallottam, amit mondtak. Hogy fogalmuk sincs, miről beszélnek. Hogy papa nem örült. Hogy minden utazással, minden hitellel, amivel a felfedezőútjait finanszírozza, közelebb jut ahhoz, amire szüksége van.

De egyvalamiben nem tévedtek.

Lucas tényleg megmentette az életemet.

Lehajtott fejjel a pénztárhoz kullogok. Amikor halom, hogy visszacsoszognak, mosolyt erőltetek az arcra, és csak intek nekik.

A büntudat fájdalma ránehezedik a gyomromra, amiért nem álltam ki magamért. Papáért. De hát mi értelme lenne?

Semmi sem fog változtatni a tényen, hogy én mindig is más leszek.

Talán igazuk van papával kapcsolatban.

Talán igazuk van velem kapcsolatban.

* * *

Az ég mélyszürkévé sötétedik, és felkapcsolódnak az utcai lámpák, miközben magamra rántom a kabátomat, és készülök bezárni.

Richard eljött egy órával ezelőtt, hogy megcsinálja a havi leltárt. Szerencsére ez egyike azoknak a feladatoknak, amiket nem bíz rám. Koszos, kockás kabátja a kartondobozokon lóg, miközben a legutóbbi szállítmányt csomagolja ki.

– Oké, akkor én mentem – szólok neki. – Holnap találkozunk, Richard!

Válaszul morog, de amint az ajtóra teszem a kezem, mély hangja feldörren.

– Mi a faszom ez?

Feltart néhányat a legújabb puhakötésű romantikus regényekből, amiket rendeltem. Egy vidám visítással kikapok egyet a kezéből.

– Végre megérkeztek! A gyűjteményünk eléggé elavult volt, hát gondoltam, feldobom kicsit. Ez egy romantikus fantasy egy varázsegyetemről, ez pedig egy kortárs

romantikus regény egy lányról, aki fiúnak tetteti magát, hogy hokizhasson.

– Romantikus regények? – köpi Richard. – Rosalina, hányszor mondtam már neked? Nem veszik ezeket. – Tenyerével a homlokára csap. – Mennyit pazaroltál erre a hülyeségre a büdzsénkből?

A mellkasomhoz szorítom a könyvet.

– Ez nem hülyeség...

Richard úgy túrja át a dobozt, akár egy dühös vakond.

– Ez az egész rendelés romantikus regényekből áll? Mégis miféle idióta vagy te? – Egyenesen rám mered, sötét szeme összeszűkül. – Ezeket visszaküldjük.

– De... ha hagynád, hogy kitegyem a kirakatba...

– Idefigyelj, O’Connell! – rivall rám a főnököm. – Azt gondolná az ember, hogy minekutána egész életedben itt éltél, mostanra tudod, hogy az itteni emberek nem szeretik a változást. Azokat az írókat keresik, akiket ismernek. És főleg nem akarnak eszetlen, valószínűtlen szemetet, mint ez. Az egyetlen ember ebben a városban, aki van annyira bolond, hogy beveszi ezt a sok szart, az te vagy.

Nem beszélhetsz így velem. Akkor sem ismernéd fel az irodalmat, ha fejbe vágna. Undok vagy, mérges, és úgy nézel ki, mint egy vakond. Kilépek. Ilyen és ehhez hasonló gondolatok szaladnak át az agyamon, de kiszáradt a torokom, a szívem pedig túl gyorsan ver. Aztán egy másik hang csatlakozik a küzdelemhez. Kell ez az állás. Papának kell a pénz. Semmi másra nem vagy alkalmas.

Ösztönösen lehúzó a pulóverem bal ujját.

– Mi-mindenképpen visszaküldöm a könyveket. Holnap reggel ez lesz az első.

Richard sóhajt, és az ornyergét masszírozza.

– Tudod, George-dzsal régen barátok voltunk.

George. Az apám.

– Miatta adtam neked munkát. Ne nehezítsd meg a dolgomat, rendben?

Bólintok, és mélyet sóhajtok, hogy visszanyeljem a könnyeimet.

– Oké. – Valahol találok egy cseppnyi bátorságot, hogy azt suttogjam: – Mielőtt visszaküldenénk őket, vehetnék kettőt?

Richard lustán legyint.

– Rendben. Vidd, amit akarsz! Levonom a fizetésemből.

Óvatosan kiválasztok két könyvet, és a táskámba dugom őket.

– Szép estét!

– Szép estét, Rosalina! – válaszol komoran. Mintha az, hogy velem kell foglalkoznia, a napja legrosszabb része lenne. Valószínűleg az is.

Lucas is ezt mondogatta régen.

Kilépek az esőre, és mindennél jobban kívánom, hogy bárhol legyek, csak ne itt.